

forekommer det mig, en i høj Grad uheldig Maade at lovgive paa: man henviser til Regler, som saa at sige ingen kender — det er neppe nok, at Juristerne her i Landet kende disse Regler. Hvis der skulde anstilles en Eksamination over Jurister her i Landet om dette Punkt, saa turde jeg paatage mig at „sætte“, som det hedder, nogle, ja, mange af dem. Thi man kan slet ikke sige, at det er saa givne en Ting, at alt det, der faktisk kan udledes af denne Lovbestemmelse, er saa aldeles uomtvisteligt. Og desuagtet vil man have, at der skal henvises til saadanne ganske ukendte Regler. Det forekommer mig principielt aldeles forkasteligt at lovgive saaledes. Vi skulde dog skrive Love saaledes, at Menigmand kan forstaa dem, at man kan læse sig til i Lovene, hvad de indeholde, og ikke henviser til andre Love, som ingen kender, og endnu mindre til Regler, som slet ikke ere fastslaaede nogetsteds. Jeg slog allerede i Fjor stærkt til Lyd for den Opfattelse, at Love skulde skrives saaledes, at de ere umiddelbart læselige og forstaaelige for Folk. Jeg gjorde det ved Lovforslaget om Hustruers og Ægtebørns Retsstilling, i hvilket Lovforslag man havde henvist til det samtidig behandlede Lovforslag om Bestemmelser angaaende Børn udenfor Ægteskab, havde henvist til en Del Paragraffer deri. Hvis en forladt Hustru f. Eks. vilde søge Oplysning om de Regler, hun havde at følge, og gik hen og købte en Lov, der omhandlede disse, betalte sine Penge derfor, gik hjem og læste deri, saa viste det sig, at der stod i Virkeligheden ingen Verdens Ting deri, hun maatte saa hen og købe en anden Lov, se den igennem og sammenholde den med den anden. Jeg tillod mig at gøre opmærksom paa dette, og, idet jeg for Resten selv tog hele Arbejdet paa mig, overførte jeg alle de Bestemmelser, det drejede sig om, i det andet Lovforslag, og det lykkedes mig at faa dette vedtaget, saaledes at hvert Lovforslag nu indeholder de Regler, det skal indeholde. Det er altsaa en formel Betragtning, som jeg tillægger den største Vægt, at man ikke paa nogen Maade bør vedtage en Paragraf som den, Folketinget har vedtaget, fordi Loven da ikke er læselig og ikke forstaaelig. Men det er dog kun en formel Indvending, som man kunde tænke sig, at der blev raadet Bod paa derved, at Bestemmelsen blev omskrevet. Men ogsaa det anser jeg for urigtigt, jeg anser det nemlig for aldeles forkert, det, man har foreslaaet og

vedtaget i Folketinget, og jeg har meget væsentlige Indvendinger at gøre derimod. Ifølge Folketingets Affattelse er det nemlig en Regel — det kan jeg i alt Fald sige er sikkert — at det er nok til Afbrydelse af Forældelsen, at man mundtligt eller skriftligt kræver sin formentlige Skyldner inden de 5 Aars Forløb. Har man gjort det, staaer Fordringen atter i 5 Aar, og hvis man inden de næste 5 Aars Forløb paa ny mundlig eller skriftlig kræver ham, staaer den atter i 5 Aar, og saa bliver det saaledes ved. Jeg vil dog nok spørge: hvad vil der saa opnaas ved at indføre en kortere Forældelse af Regningskrav? Det er dog en given Ting, at Hensigten med Regler om Forældelse nødvendigvis maa være, at der skal ske en Afgørelse inden en passende og rimelig Tid. Hvad andet skulde det betyde? Det, man vil opnaa ved at indføre en kortere Forældelse, ved at sige, at f. Eks. et Regningskrav skal forældes efter 5 Aars Forløb, naar det ikke er holdt i Kraft, er, at efter den Tid maa der ikke tales mere om den Sag. Der er flere Grunde dertil, fremfor alt den Grund, at man maa antage, at naar en Fordringshaver lader sin Fordring ganske rolig hvile i et vist Antal Aar og ikke rører sig for den, er Grunde enten den, at Fordringen ikke bestaar, ikke er til, eller at den muligvis er afgjort, eller andre Grunde, der nu kunde bevirke, at denne Fordring ikke bør kunne gøres til Genstand for Paakrav. Nu er det klart nok, at hvis man saaledes ved et simpelt Paakrav hvert 5te Aar kan lade en Fordring blive ved at holde sig i Live, saa tvinger man derved enhver, der har skyldt Penge, som han har betalt, til at opbevare sine Bevisligheder derfor, navnlig Kvitteringer, i det uendelige. Og det er det, der er Hovedsagen ved Forældelse, at vi dog en Gang skulde være færdige, vi skulde dog ikke opdyngte Kvitteringer for ældgamle, meget gamle Krav, som have været paa os for meget lang Tid siden. Der maa dog være en Grænse for det, være en Tid, efter hvilken man kan sige, at Kreditor ikke længere skal kunne forulempe en med en saadan Fordring.

Hvorledes er nu Landstingets Affattelse i den Henseende? Landstingets Affattelse gaar ud paa, at Fordringshaveren uigenkaldeligt skal tabe sit Krav, naar han ikke inden de 5 Aars Forløb har erhvervet sig en skriftlig Anerkendelse af Gælden eller har gjort Skridt til at føre sin Krig igennem ved Domstolene, ud fra den Betragtning altsaa, at der virkelig